

SENTÈNCIA 2005-12 DE 5 DE MAIG DE 2005

RESPONSABILITAT ADMINISTRATIVA
Defecte del manteniment normal de la via – No queda establerta
l'existència de falta de servei.

Ponent : M.I. Sr. Bernard Plagnet

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- B., SA. i Serveis Turístics, S.A. van interposar recurs contra l'acte tàcit de desestimació, per silenci, de la demanda en responsabilitat contra l'Administració presentada el dia 3 d'octubre de 2003, sol·licitant que sigui admesa la responsabilitat administrativa del Govern i que se l'obligui a indemnitzar a la societat Serveis Turístics SA i a la societat B. SA

2.- En la sentència del 21 de setembre del 2004, el Tribunal de Batlles ha desestimat en tots els seus termes la demanda.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 10 de novembre del 2004, B. SA i S. SA consideren que la responsabilitat incumbeix al MI Govern atès que si el dany es produí és perquè les pedres que colpiren el vehicle van passar a través del reixat instal·lat per l'Administració, per tal d'evitar la caiguda de pedres, en no ésser idoni aquest reixat per a garantir adequadament la seguretat dels usuaris de la via.

Les societats han confirmat aquests arguments en el seu escrit de conclusions de data 22 de desembre del 2004.

4.- En la contesta de data 29 de novembre del 2004, el MI Govern i la A. SA manifesten principalment que:

-El termini de prescripció d'un any no es va respectar i per tant la demanda era inadmissible.

-les societats apel·lants no han aportat la prova de l'existència d'una falta de servei.

-els apel·lants han de ser condemnats al pagament de les costes processals.

Aquests arguments s'han confirmat en el seu escrit de conclusions de data 20 de desembre del 2004.

5- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Sobre el termini del recurs :

El sinistre d'auto va tenir lloc el 14 d'agost del 2002 i B. SA i Serveis Turístics SA va formular la demanda el dia 8 d'abril del 2003 davant la Jurisdicció Civil.

Segons un principi general del contenciós administratiu, el recurs formulat davant una jurisdicció incompetent conserva el termini del recurs contenciós, amb la condició que la demanda hagi estat presentada en el termini del recurs contenciós. Aquesta excepció s'ha d'aplicar sigui quina sigui la jurisdicció que hagi estat escollida erròniament, i és per tant aplicable tant respecte de les demandes plantejades davant de la jurisdicció civil com de la jurisdicció penal.

En aquest cas, es constata que l'acció civil s'havia exercit abans l'expiració del termini d'un any. El termini del recurs contenciós, per tant, s'havia conservat i l'excepció presentada pel M.I. Govern i la A. SA s'ha de rebutjar.

Tercer : Sobre l'existència d'una falta de servei:

Segons l'informe del Servei de Policia (veure foli 17), « dues pedres d'uns sis o set centímetres de diàmetre haurien causat els danys al vehicle...El penya-segat té instal·lat un reixat metàl·lic de protecció amb la finalitat d'evitar desprendiments importants, no obstant, les pedres trobades a

la calçada, haurien pogut passar entre l'enreixat, degut a les seves dimensions ».

L'administració, per tant havia pres unes certes mesures a fi d'evitar les conseqüències dels cops de pedra, que són evidentment freqüents en les zones de muntanya. L'administració, per tant no ha demostrat negligència.

Però es tracta d'examinar si les mesures preses foren suficients. Segons un principi general de la responsabilitat administrativa, la responsabilitat en que incorre l'administració, segons el punt de vista dels usuaris d'una via pública es fonamenta en la teoria del « defecte de manteniment normal » de la via. En efecte, els usuaris treuen avantatges de l'ús de les vies i han de fer-se càrrec dels danys que no són la conseqüència d'un defecte de manteniment normal de les obres de les quals es beneficien.

En particular, els usuaris han de suportar les conseqüències dels mínims defectes o d'aquells que raonablement no es pot exigir de l'Administració que els prevegi.

En aquest cas, en resulta de l'informe ja citat que les pedres en qüestió eren petites. L'administració havia pres mesures que permetien evitar les conseqüències dels cops de pedra de mida gran o mitjana. Raonablement no es pot exigir a l'administració que prevegi les conseqüències dels cops de pedra de petita dimensió.

En aquestes condicions convé de concloure que no queda establerta l'existència de falta de servei.

Quart.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

D E C I S I Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat per les societats B. SA i S. SA.

Segon: Confirmar la sentència recorreguda i declarar l'acte tàcit del Govern desestimant, per silenci, la demanda formulada en data 3 d'octubre

del 2003 per les societats demandants, és conforma a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Tercer: De no efectuar cap condemna en costes.

Aquesta sentència es ferma i executiva

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.